

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4218203642
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4218203642.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Jarmily Pogradovej, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, proti žalovanej: P. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., o zaplatenie 4.998,39 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 8Csp/148/2018-50 zo dňa 20. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti a výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec v týchto častiach **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Komárno ako súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 998,39 eura, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 4 998,39 eura od 22. 07. 2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V časti o zaplatenie úroku 9,8 % ročne zo sumy 4 448,37 eura od 22. 07. 2016 do zaplatenia súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok voči žalovanej na náhradu trov konania vo výške 100 %.

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil s poukazom na § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2 písm. f), i), j), k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 497, § 499, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 23a ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

1.3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil nasledovný skutkový a právny stav. Dňa 27. 06. 2014 žalobca a žalovaná uzatvorili úverovú zmluvu č. 2628951206. Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 5 000 eur. Tento úver sa žalovaná zaviazala splácať v mesačných splátkach po 80,86 eura + poplatkom za poistné, spolu 84,11 eura. Úroková sadzba bola v zmluve dojednaná vo výške 9,80 % ročne, pričom RPMN bola v zmluve ustálená vo výške 11,99 % pri priemernej RPMN vo výške 17,99 %. Celková výška nákladov spotrebiteľa bola 7 164,05 eura. Dátum konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 15. 06. 2021. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky účinné od 25. 03. 2014. Žalovaná zmluvné povinnosti vyplývajúce jej z úverovej zmluvy riadne neplnila, preto žalobca využil svoje právo v zmysle zmluvy o úvere o obchodných podmienok a ku dňu 21. 07. 2016 vyhlásil svoju pohľadávku titulom úveru za splatnú (list žalobcu zo dňa 21. 07. 2016). Žalobca svoju pohľadávku ku dňu predčasného zosplatenia úveru vyčíslil na sumu vo výške 5 153,39 eura, ktorá pozostávala z dlžnej istiny vo výške 4 448,37 eura, úroku vo výške 527,27 eura do 21. 07. 2016, poplatkov za poistné výške 22,75 eura. Lehotu na zaplatenie dlžnej sumy žalobca určil na 5 dní od doručenia výzvy, ktorú prevzala dňa 27. 09. 2016. Žalovaná dlžnú sumu 4 998,39 eura

titulom predčasne zosplateného úveru neuhradila, keď z predloženého výpisu z úverového účtu mal súd nepreukázané realizované transakcie na tomto účte.

1.4. Súd prvej inštancie posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľský podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná len sčasti a tejto nie je možné v plnom rozsahu vyhovieť. Vychádzajúc zo žalobcom predloženého výpisu čerpania, splátok a úhrad žalobcovi aj s poukazom na § 566 ods. 2 OZ priznal dlžnú istinu vo výške 4 448,37 eura, ďalej priznal zmluvný úrok do vyhlásenia splatnosti úveru (21. 07. 2016) vo výške 527,27 eura a nezaplatených poplatkov za poisťné vo výške 22,75 eura (do 31. 10. 2017). Prvoinštančný súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Žalobu za dôvodnú považoval iba v časti istiny 4 448,37 eura, v časti uplatneného úroku 527,27 eura (do vyhlásenia splatnosti úveru) a poplatkov 22,75 eura. Nad rámec tejto sumy žalobu zamietol - zmluvný úrok vo výške 9,80 % po vyhlásení splatnosti. Ďalej priznal nárok žalobcu v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5% zo sumy 4 448,37 eura odo dňa 22. 07. 2016 do zaplatenia, keď žalobca si úrok z omeškania uplatnil v súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, vo výške vyplývajúcej z § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Ďalej konštatoval, že jednorazovým zosplatením úveru zo strany dodávateľa vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navýšenú o úroky ku dňu zosplatenia a ak potom (po zosplatení) spotrebiteľ mešká s plnením, má dodávateľ (veriteľ) nárok len na úrok z omeškania zo sumy uvedenej v zosplatení. Súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 9,80 % ročne považoval za nedôvodnú, vzhľadom aj na účel zmluvného úroku, ktorým je odplata za poskytnuté peňažné prostriedky ktorým je odplata za poskytnuté peňažné prostriedky, vyhlásením splatnosti úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, stratil žalobca právo uplatňovať si zmluvné úroky aj naďalej. Podľa názoru súdu prvej inštancie dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov platia len do splatnosti dlhu a od splatnosti úveru je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V danej veci žalobca pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru a tým treba považovať celý dlh za splatný a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. V tejto súvislosti súd poukazuje na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého by sa zmluvné dojednanie (jeho existenciu však žalobca skutkovo netvrdil), ktoré by zaväzovalo žalovanú k plateniu zmluvných úrokov aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru odchyľovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa, pretože by zhoršilo jeho postavenie. S poukazom na uvedené súd žalobu v časti uplatneného zmluvného úroku za obdobie odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru (t.j. od 22. 07. 2016) do zaplatenia zamietol. Záverom poukázal na rozhodovaciu prax súdov, napr. Krajského súdu v Prešove z 30. 06. 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 35Odo/101/2002 z 24. 03. 2004, Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 1893/08 zo dňa 13. 11. 2008 a o náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 CSP konštatujúc, že v predmetnej veci mal žalobca úspech v 100 %.

2. Proti zamietajúcej časti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 9,80 % p. a. úrok za úver ročne zo sumy 4 448,37 eura od 22. 07. 2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, namietajúc, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP). V odvolaní ďalej uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27. 06. 2014 (ďalej len „zmluva o úvere“). Žalovaní sa zaviazali v štádiu medziúveru splácať len úroky z medziúveru do okamihu splnenia podmienok na poskytnutie stavebného úveru. Platenie uvedených úrokov bola „odplata“ za to, že žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky skôr, ako boli splnené podmienky na poskytnutie stavebného úveru a to v súlade so zmluvou o úvere, všeobecnými podmienkami a zákonom o stavebnom sporení. Vzhľadom na to, že žalovaní sa dostali do omeškania so splácaním úveru, žalobca pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Uviedol, že zmluva o úvere je absolútny obchod, a bez ohľadu na povahu účastníkov úverového vzťahu sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Poukázal na § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Uvedené ustanovenie priznáva veriteľovi právo požadovať nielen vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale zároveň právo požadovať úroky za úver. Pri nároku na úrok za úver nejde

teda o žiadnu svojvôľu žalobcu, ale o riadne uplatnenie práva, ktoré mu priznáva platný právny predpis. V zmysle § 502 Obchodného zákonníka je dlžník od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Dlžník je teda povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Analogicky túto povinnosť možno vyložiť k ustanoveniu § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. Žalobca má za to, že ustanovenia Obchodného zákonníka zakladajú žalobcov nárok na úrok za úver až do úplného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené, nárok na úrok za úver nie je predmetom zmluvného dojednania, keďže tento nárok priznávajú žalobcovi priamo právne predpisy. Žalobca ďalej uviedol, že zmluva o úvere nemôže byť dojednaná ako zmluva bezúročná, nakoľko záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou časťou s poukazom na § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti (ako dôsledok porušenia povinností na strane žalovaných), túto skrátil, no splatnosťou nezaničí povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver, nezaničí ani zmluva o úvere, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver nie je novou povinnosťou, ktorú by dlžník pred splatnosťou nemal, nejde o nové dohodnuté úroky. Priamo z ustanovení § 497 a § 502 Obchodného zákonníka vyplýva, že úrok z úveru je vlastne cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t. j. do doby skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov veriteľovi. Na druhej strane úrok z omeškania je sankcia za to, že dlžník je v omeškaní so splatením peňažného záväzku z poskytnutého úveru, a preto je potrebné rozlišovať tieto dva inštitúty. Ďalej sa mu zdalo nelogické, prečo by dlžníci, ktorý prestali splácať úver riadne a včas, mali užívať peňažné prostriedky, ktoré dostali od veriteľa a ktoré nevrátili, bez toho, aby boli povinní platiť odplatu za ich poskytnutie. Žalobca nesúhlasí s tým, že priznaním úroku za úver a úroku z omeškania by tak došlo k dvojnásobnému zaťaženiu spotrebiteľa, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch. Uviedol, že práve nepriznanie úroku za úver spôsobuje značnú nerovnováhu medzi účastníkmi vzťahu spočívajúcu v tom, že žalovaní sú neprímerane zvýhodňovaní voči veriteľovi a majú právo užívať peňažné prostriedky od žalobcu bezodplatne. Rovnako sú žalovaní ako porušovatelia povinností neprímerane zvýhodňovaní aj voči tým dlžníkom, ktorí si svoje povinnosti plnia riadne a včas, nakoľko tým, že okresný súd ich zaviazal len na platenie 3 % p. a. úroku z omeškania im v podstate znížil úrokovú sadzbu, nakoľko úroková sadzba pri úroku za úver bola dohodnutá na 4,70 % p. a. Taktiež poukázal aj na samotný zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý sám predpokladá platenie úrokov za úver až do samotného splatenia istiny. V zmysle § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z., ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1 (odstúpenie od zmluvy), je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny... Záverom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11. 01. 2018, spis. zn. 5Co/237/2017, Krajského súdu v Prešove, spis. zn. 14Co/20/2017 zo dňa 14. 06. 2018, Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. 08. 2018, spis. zn. 12Co/71/2017, Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 10. 2018, spis. zn. 11Co/67/2018 a uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná k odvolaniu písomné vyjadrenie nepodalala.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť (a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie) z dôvodu, že je v napadnutej zamietajúcej časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov jeho odôvodnenia, čím došlo k porušeniu práv strán sporu na spravodlivý proces, ktorý nedostatok v konaní pred odvolacím súdom napraviť nemožno.

5. Predmetom konania je žaloba podaná na súde prvej inštancie dňa 02. 08. 2018, ktorou sa žalobca domáhal zaplata sumy 4 998,39 eura - istiny s 9,80 % p. a. úrokom za úver zo sumy 4 448,37 eura

od 22. 07. 2016 do zaplattenia a 5 % p. a. úroku z omeškania zo sumy 4 998,39 eura od 22. 07. 2016 do zaplattenia, ako aj trov konania. Titulom neuhradeného zostatku úveru zo zmluvy o úvere, ktorú uzatvoril so žalovanou dňa 27. 06. 2014 (zmluva o úvere č. 2628951 2 06), žalovanej poskytol úver vo výške 5 000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 84 mesačných splátkach po 80,86 eura + poplatkom za poistné, spolu 84,11 eura. Úroková sadzba bola v zmluve dojednaná vo výške 9,80 % ročne, pričom RPMN bola v zmluve ustálená vo výške 11,99 % pri priemernej RPMN vo výške 17,99 %. Celková výška nákladov spotrebiteľa bola 7 164,05 eura. Dátum konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 15. 06. 2021. Keďže po čerpaní úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, poskytnutý úver riadne a včas nesplácala, ku dňu 21. 07. 2016 žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. K uvedenému dňu dlh žalovanej predstavoval sumu 5 153,39 eura. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel do sumy 4 998,39 eura, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 998,39 eura od 22. 07. 2016 do zaplattenia, v časti o zaplattenie úroku 9,8 % ročne zo sumy 4 448,37 eura od 22. 07. 2016 do zaplattenia žalobu zamietol.

6. V danom spore súd prvej inštancie bez procesnej obrany žalovanej riešil danosť uplatneného nároku žalobcu na požadovaný úrok sám, keď predtým konštatoval, že zmluva bola platne a riadne uzatvorená. Súd prvej inštancie svoj záver o tom, že žalobcovi požadovaný úrok vo výške 9,8% ročne z istiny po zosplatení od 22.07.2016 nepatrí, odôvodnil poukazujúc na ust. § 54 ods. 1 Obč. zákonníka, podľa ktorého sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Konštatoval, že v zmysle cit. ustanovenia by sa zmluvné dojednanie o platení zmluvných úrokov aj po zosplatení úveru odchylovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa. Uvedený záver postráda citáciu zákonného ustanovenia, od ktorého by sa takéto dojednanie odchylovalo, teda právu argumentáciu súdu, v čom toto odchylenie spočíva. Rovnako aj nadväzujúce úvahy súdu vyslovené v odseku 15 ohľadne dôsledkov mimoriadnej splatnosti úveru postrádajú právnu argumentáciu.

7. Poukaz na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 35 Odo/101/2002, ÚS ČR I ÚS 1893/08, NS SR sp. zn. R 59/58 a na ustálenú súdnu prax odvolacích súdov, bez právnej argumentácie odôvodňujúcej svoj záver, že nárok na dohodnuté úroky patrí veriteľovi len do splatnosti dlhu súd prvej inštancie nepodal. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že za ustálenú rozhodovaciu prax treba považovať len rozhodnutia všeobecných súdov prijaté príslušným kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke Stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky.

8. Pokiaľ teda súd prvej inštancie vychádzal z rozhodnutí súdov Českej republiky a jediného označeného rozhodnutia NS SR sp. zn. R 59/58, ako súdu odvolacieho bez toho, aby podal právnu argumentáciu svojich záverov aj s prihliadnutím na ust. § 54 ods. 1 Obč. zákonníka mal odvolací súd za to, že rozhodnutie ohľadom právneho záveru súdu prvej inštancie, že žalobca vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru stratil právo uplatňovať úroky stranám sporu náležité dané nebolo, čo robí jeho rozhodnutie arbitrárnym a nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie sa tiež nevysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia s tým, ako vôbec bola povinnosť platenia požadovaného úroku v zmluvnom vzťahu medzi stranami sporu dojednaná s ohľadom na uzatvorenú zmluvu všeobecné obchodné podmienky a neriešil s ohľadom na ust. § 298 CSP prípadnú neprijateľnosť zmluvnej podmienky ohľadom úroku (tvoriaceho predmet odvolacieho konania).

9. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a § 391 ods. 1 CSP a súvisiacom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie rešpektujú vyššie popísané právne závery vec preskúma, pričom sa bude zaoberať správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov, vyporiadajúc sa s odvolacími námietkami, svoje rozhodnutie zdôvodní v súlade s ust. § 220 CSP tak, aby v prípade podaného odvolania mohlo byť preskúmané odvolacím súdom.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).